

Nem varrta föl. A hülye Józsi már nem csinált mást sem. Csak eltűnt a gázgyár kerítése mellett, vonszolva görnyedt testét az állomás felé. Amikor rákiabált Vígh Demeter, a nagy fenekű muraközi lovakon uralkodó kocsis – Hát te meg hova, csodacsatár? –, csak legyintett, és földhöz csapta a taknyát. Így búcsúzott.

Mari boltos szerint fölkapaszzkodott egy Gyulára pöfögő vonatra, és valahol Vársárhely környékén zuhant a sínek közé. Varga Vince megesküdtött, hogy követ kötött a nyakára, és beleugrott a Búvár-tóba, hogy soha többé ne is lássa ezt a rohadt világot. De mi tudtuk, semmi nem végezhetett a hülye Józsival. Tudtuk, most is szaladgál valamelyik pályán. Talán épp a Fradinál bámulja az isteni Flóri cseleit, talán Újpesten szurkol Bene Ferinek, közben fáj a lelke, mert ha itt lenne az a Molnár II., hát biztos, hogy együtt megmutatnák, hogyan kell újabb bajnokságot nyerni.

De hol volt már Molnár II.? Eltűnt ő is, a hírek szerint alsóvárosi kocsmákba hízalt sörhasat magának bánatában, mert nem fért bele a koncepcióba, pedig azt sem tudta, mi a frász is lehet a koncepció, és miért mondta ezt neki a szertárost váltó technikai igazgató. Aztán szép lassan eltűntek a hóillatú telek, a kövér fenekű muraközi lovakat sem abrakoltatták már Mari ABC-vé magasztosult boltja mellett. És eltűnt a csapat, mint ahogy eltűntek a tenyerüket vörösrre tapsoló nézők is. Elűsztak, mint gally a Tiszán.

És elűszott velük a hülye Józsi emléke is.

MÚZEMLÁTOGATÁSON, LLANES VÁROS MÚZEUMÁNAK IGAZGATÓJÁVAL (1988)